Mans lliures

Per DavidG el dv., 07/12/2018 - 22:11

La pregària duu al desvetllament. El tu a tu amb el Senyor té com a conseqüència el desbloqueig d'allò que paralitza, l'alliberament progressiu de l'ego que ofega.

Sent així, podem entendre la imatge que proposa Sant Ignasi a la Primera Setmana dels Exercicis Espirituals. El, dia que es considera els efectes del pecat, en acabat de llevar-se, imaginar que s'està lligat, encadenat diu ell. I així davant Déu, deixar-se alliberar, perdonar, redimir, desfermar.

Suggerit per aquesta imatge, desitjant sentir la llibertat dels fills de Déu, poso l'atenció a les meves mans. Estan juntes. Però, més que juntes, les imagino lligades, encadenades. Com si fossin incapaces de res a conseqüència de l'esclerosi de la meva ànima.

No és poc sentir l'impediment que provoca les manques d'amor en vers els de prop, la natura, jo mateix. En definitiva, la manca de resposta al Déu que tant fa per mi. No dono pas, però, a l'angoixa sinó a l'esperança.

Les mans adherides, una a l'altra. Les porto ara a l'alçada del rostre, recolzades entre els llavis i el nas. Els dits polzes sostenen la meva barbeta. Ara respiro. Sento l'escalf de l'aire calent entre els meus dits, als palmells. Oriento la meva atenció a aquesta part del meu cos com si tot jo estigués allà. El meu aire, que vol alenar el Seu Esperit Sant, acarona les mans que imagino lligades. El frec de l'aire fa que les mans es descolguin i inicïn un gir de cada ma sobre ella mateixa, recolzant-se en l'altra. De manera que ara es troben unides no per la cara sinó pel dors.

Deixo que el moviment de les mans parli del meu desig d'apertura i alliberament. Tot d'una les mans s'han desplaçat sobre el seu respectiu eix i el que fan ara és beneir tot i tothom que és al voltant. Sento que surt de mi un escalf que estima en Déu.